

ILIANA
XANDER

Čo je horšie než vražda?

S LÁSKOU
MAMA

IKAR

ILIANA
XANDER

S LÁSKOU
MAMA

Preložila Martina Šturcelová

IKAR

Iliana Xander
LOVE, MOM

Copyright © 2024 by Iliana Xander
Translation © 2025 by Martina Šturcelová
Cover art @ buerosued.de
Slovak edition © 2025 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0499-3

PROLÓG

Nikdy som nikomu neublížila. V tejto chvíli by som však najradšej udrela tvár, ktorá na mňa zíza z titulnej strany celoštátnych novín. Jej fotka s charakteristickým červeným rúžom a dlhými havraními vlasmi. Krásna tvár monštra.

NAJPREDÁVANEJŠIU AUTORKU NAŠLI MŔTVU

Elizabeth Casperová, 43, autorku drsných trilerov, ktorá písala pod pseudonymom E. V. Rengeová, našli mŕtvu za dosiaľ nevyjasnených okolností pripomínajúcich nehodu.

Zanechala po sebe milovaného manžela Bena Caspera a ich dvadsaťjedenročnú dcéru Mackenzie Casperovú.

Svet je v šoku zo straty talentovanej duše, ktorá odišla priskoro. Fanúšikovia po celej krajine sa zhromažďujú, aby jej vzdali hold.

Samé klamstvá. Z novín, ktoré sa mi trasú v rukách, ma provokuje jej chladný úsmev. Najradšej by som ho vystrihla a vymazala z pamäti.

Koledovala si o to.

Zaslúžila si umrieť.

Škoda len, že sa to nestalo skôr.

1. ČASŤ

JEDEN

MACKENZIE

Smútočný obrad ako tento asi už nikdy nezažijete. Bez jedinej vyronenej slzy.

Mamin pohreb je najväčším predstavením roka, vlastne možno celého jej života.

Davy fanúšikov pred Domom smútku svätého Jána o tom nevedia. Myslia si, že ich masové zhromaždenie vzniklo spontánne. Netušia, koľko peňazí sa vráza do publicity, influencerov, bulvárnych stĺpčiekov a knižných blogerov.

Mamine romány sa od jej smrti opäť vyšvihli na vrchol rebríčkov.

Pozri, mami! Si mŕtva a všetci na tebe stále zarábajú.

Noviny v uplynulom týždni šaleli, predkladali najdivokejšie teórie.

*E. V. RENGEOVÁ UMRELA TRAGICKY NA VR-
CHOLE KARIÉRY. BOLA TO NEHODA ALEBO...?*

Preto je tu aj ten chlapík vzadu v miestnosti. Muž v strednom veku so smiešnymi fúzmi, v obleku a kravate.

„Je to súkromná rozlúčka. Prosím, odíďte,“ vyzve ho babka odmerane a potichu.

Hneď ako sa od neho odvráti, jej úsmev zmizne.

Netreba mať bohvieaký postreh, aby si človek všimol puzdro na pištoľ pod jeho sakom. Je to detektív. Prišiel k nám domov pred dvomi dňami. Otvorila som mu a začal sa ma pýtať na mamu, až kým sa k nám nedoivalila babka ako rozzúrená kvočka.

„Mackenzie, nechaj nás, prosím,“ prikázala mi a postavila sa medzi nás. Zašla som za roh a babka sa na detektíva ostro oborila: „Hanbite sa! Obťažovať dieťa, ktoré práve stratilo matku.“

Teraz ten človek opäť musí odísť.

Novinári a blogeri už niekoľko dní prichádzajú s kadejakými bláznivými teóriami o maminej smrti. Podľa vyšetrovateľov bola pravda oveľa obyčajnejšia. Mama sa vraj pošmykla, spadla a udrela si hlavu o kameň počas rannej prechádzky v lese pri našom dome.

Nazvali to nešťastnou náhodou. Zhodou okolností sú aj mamine najpredávanejšie knihy plné nešťastných náhod.

Nechápte ma zle, niektorí ľudia možno smútiť.

Mrcha Laima Rothová, ktorá sa teraz rozpráva s vydavateľom, akoby šlo o bežné pracovné stretnutie, žiali určite. Bola maminou agentkou vyše dvadsať rokov. Teraz môže zabudnúť na knihy, ktoré spolu plánovali. Hoci som si istá, že zarobí na špeciálnych vydaniach, farebných orezoch strán, darčkových baleniach a podobne. Tento prameň nikdy nevyschne.

Mamu sme dali spopolniť pred niekoľkými dňami v súkromí približne s desiatkou prítomných. Ani vtedy však nepadla jediná slza.

Dnešný obrad má len propagačný účel. Údajne je pre priateľov, aby jej prejavili úctu. Bola pre mamu veľmi dôležitá. Lenže priatelia? Nie som si istá, či vôbec nejakých mala. Hoci veľavravné reči, ktoré už dve hodiny zaznievajú

na jej počesť, pôsobia, že bola prinajmenšom ako Shakespeare.

Ulice pred budovou sú plné ľudí, no prepchatá smútočná sieň je desivo tichá, od stien sa odráža šepot.

Na jednej strane miestnosti je obrovský mamin portrét v čipkovanej blúzke s vysokým golierom a s červenými ružami v pozadí. Pod ním je meno *E. V. Rengeová*. Fotograf stredného veku, ktorého najalo vydavateľstvo, si ho fotí zo všetkých uhlov. S vydavateľom, agentkami a otcom. Požiadal ma, aby som sa tiež postavila pred objektív, ale odmietla som.

Nech si trhnú.

Na opačnej strane siene je mamina fotografia v pracovni. Má kompletný mejkap a upravené vlasy, ale usadená pred knižnicou pôsobí zasnene. Pod neformálnym portrétom je jej skutočné meno – Elizabeth Casperová. Táto verzia je určená iným zdrojom ako miestne noviny, kostol, kam chodí babka, a charitatívne organizácie, ktorým mama prispievala.

Radšej stojím vzadu ďalej od celého divadla vedľa dedka, ktorému je a vždy bolo jedno, čo je s mamou. Aj to, ako vyzerám.

Babke nie. Ešte doma ma požiadala, aby som si nedávala zvyčajný čierny rúž a výrazné linky na oči.

„Obleč si niečo vhodné.“

Takmer vždy nosím čiernu. Zhodou okolností sa dokonale hodí na smútočný obrad. Rovnako ako čierne linky a rúž, ktoré som si aj tak naniesla.

Babka má na sebe, samozrejme, šaty od Diora a drahé šperky. Starostlivo sa prihovára každému účastníkovi.

Otec si vzal elegantný čierny oblek a vyzerá výborne. Pôsobí trochu nahnevane, ale možno sú to abstinénčné

príznaky. Jeho rodičia bývajú len štyri hodiny odtiaľto, no od matkinej smrti sú u nás. Babka mu prísne stráži prístup alkoholu hneď od rána. Odkedy umrela mama, pyšne si uzurpovala vedenie domácnosti.

A čo ja? Chcem plakať, naozaj by som rada, ale realita na mňa ešte nedoláhla. Chcela by som byť smutná, no vždy som mala pocit, že mame na mne nikdy naozaj nezáležalo. V posledných rokoch som z toho poriadne zatrpkla a odcudzili sme sa.

Môj kamarát E. J. tvrdí, že mám oneskorený smútok. Možno som len bezcitná. Poprosila som ho, aby sem nechodil. Nechcela som, aby môj najlepší priateľ videl, aký mám zbabraný život. Teda aspoň odkedy si pamätám.

Stretnem sa s ním doma, kde máme dnes večer spomienkovú slávnosť s občerstvením pre úzky okruh. Určite to bude žúr, aj keď to nazývajú oslavou života.

Rozhliadnem sa po miestnosti a pri pohľade na známou postavu zmeraviem. Pristupuje k otcovi a podáva mu ruku. Je to dekan univerzity, na ktorú chodím. Odvrátim pohľad. Mama sa s ním často stretávala. „V záujme tvojej budúcnosti,“ povedala raz. Dokonca na mojej univerzite raz prednášala a venovala jej peniaze. Neprekvapilo by ma, keby jej tam postavili pamätník.

Je tu aj mamina terapeutka. Dve jej redaktorky. Tri asistentky. Náš rodinný právnik. Väčšina jej takzvaných priateľov boli jednoducho ľudia, s ktorými úzko spolupracovala.

Rada by som plakala, naozaj by som chcela, ale nejde to. Celý týždeň od nehody, keď som bola doma, nie vo svojom byte v meste, som neprestajne myslela na ňu, na náš vzťah a našu malú nefunkčnú rodinu. Bolo mi smutno, ale nie tak neznesiteľne, ako by mi asi malo byť.

Otec sa pozrie na mobil, rýchlo sa od všetkých odvráti

a kráča k dverám. Stojí tam muž v šiltovke, ktorý sa zvrtné a odíde. Otec sa vyberie za ním.

Teraz by bola vhodná chvíľa povedať mu, že ma bolí hlava, som na pokraji psychického kolapsu a musím odísť. Bola by to, samozrejme, lož. Bublú vo mne emócie, no neviem ich pomenovať. Predovšetkým však chcem byť ďaleko od týchto ľudí.

Vyjdem na prázdnu chodbu, z ktorej vedie ďalšia menšia. Na jej konci sa otec rozpráva s tým cudzím mužom.

Vyberiem sa k nim, no spomalím, keď ku mne doľahne tichý šepot: „Ty špinavec.“

O čo ide, dopekla?

Ustúpim za zárubňu dverí, odkiaľ ich síce nevidím, ale počujem jasne.

„Nie tu,“ syčí otec. „Ako sa opovažuješ?“

„Prosím? Mám právo tu byť.“

„Vypadni. Okamžite.“

Muž sa tlmene uchechtne. „Tuší niečo?“

„Kto?“

„Mackenzie.“

Srdce mi nepríjemne poskočí, keď začujem svoje meno.

„Moju dcéru vynechaj.“

„Aha, takže netuší? Dobrý ťah, Benny.“

Benny? Môj otec? Kto ho tak volá?

„Povedal som, aby si vypadol,“ dodá otec zúfalejšie.

„Chod'. Porozprávame sa neskôr.“

Spravím krok vpred, aby som lepšie videla, ale podlaha pod kobercom zavrzga.

Dočerta.

Zostanem stáť ako prikovaná. Nasledujú tlmené kroky a vo dverách sa objaví otec. Keď ma zbadá, v očiach mu prebleskne panika.

„O čo tam šlo?“ spýtam sa a nakuknem za roh, ale tajomný muž je už fuč.

Otec si pretrie tvár obomi rukami. „O nič.“

„Hádali si sa s niekým?“

„Nie, zlatko, len sme sa rozprávali.“ Siahne si do vrečka a vyloví ploskačku.

„Poznáš toho chlapa?“

Otec si nervózne odpije a pomaly vydýchne. „Nikdy predtým som ho nevidel.“

Je to očividná lož.

Vráti ploskačku späť do saka a žmurkne na mňa. „Zvládaš to?“

„Nemôžem tu byť. Títo ľudia...“

Nedokončím, len prevrátim oči a ukážem na smútočnú sieň.

„Viem.“ Otec zavrie oči a prstami si stisne koreň nosa.

„Deje sa niečo?“

Otec a mama rozhodne neboli dokonalý pár. Najmä v poslednom čase. Hádali sa čoraz častejšie a videla som ich len cez víkendy, pretože posledné dva roky si prenajímam malú garsónku v meste blízko univerzity.

Otec sa nahlas nadýchne a vyfúkne cez zdurené pery. Nasadí si silený úsmev. „Nie, zlatko.“ Jemne ma potľapká po pleci. „Všetko dobre dopadne. Choď, ak chceš.“

„Uvidíme sa doma,“ prikývnem a odbočím na chodbu vedúcu k zadnému vchodu.

Najväčšie divadlo sa odohrá vonku, len čo všetci vyjdú z budovy. Fanúšikovia zo všetkých kútov krajiny smútia naozaj. Vydavateľstvo už poslalo vlastný tím pre styk s verejnosťou, aby sa postaral o celú akciu. Áno, nazývajú to akciou. Najatá skupina hercov spôsobí rozruch, bude vykrikovať vulgarizmy, znesväti jeden z maminých portré-

tov a vyhlási E. V. Rengeovú za diabla. Aj zlá reklama je totiž reklama. Viem to, lebo ma o tom informovali vopred. Hneď po podpísaní dohody o mlčanlivosti. Tajné číslo z dielne agentúry pre styk s verejnosťou má vystreliť predaje kníh do nebies.

Rozhodne nechcem vychádzať cez hlavné dvere priamo do davu paparazzov a šialených fanúšikov.

S úľavou vyjdem zadným vchodom, skontrolujem, či na parkovisku nikto nie je, a zamierim k autu.

Vtom mi zazvoní mobil.

„Vďakabohu,“ vyhrknem do slúchadla. „Som vonku.“

„Ahoj, jedožka, už je takmer po tom.“ E. J. a jeho upokojujúci hlas sú ako balzam pre dušu.

„Prídeš, však?“

„Som na ceste. Možno tam budem skôr než ty.“

„Daj si pozor na paparazzov pri hlavnej bráne, dobre?“ Odomknem dvere auta. „Určite tam budú... Moment.“

Na sedadle vodiča je obálka. So zvráteným čelom ju vezmem do ruky.

„E. J., vydrž chvíľu.“ Prepnem ho na reproduktor, nasadnem do auta a obzriem si obálku. „Čo to, dopekla...?“

„Stalo sa niečo?“ spýta sa.

„Ešte neviem,“ odvetím. Pri pohľade na slová na obálke sa mi srdce rozbúcha rýchlejšie.

Od najväčšieho fanúšika. XOXO

DVA

Dokonca aj v literárnom svete prináša sláva vychvaľovanie, poštu od fanúšikov, fanatických prenasledovateľov a občas aj nejakú skúmavku moču či zakrvavenú spodnú bielizeň. Áno, tam vonku žijú blázni. O väčších morbidnostiach ani nehovorím. Aj tých je dosť.

Nervózne vykuknem cez okno auta. Parkovisko je plné vozidiel, ale nevidieť jedínú živú dušu.

„Kenz, čo sa deje?“ pýta sa E. J. znepokojene cez reproduktor.

„List od fanúšika,“ odvetím a znovu sa pozriem na obálku.

„Niečo strelené?“

„Šialené je, že to bolo v mojom aute.“

„Zabudla si ho zamknúť?“

„Viem, čo robím, kamoš. Dúfam, že to nie je ricín alebo čosi podobné. Mala by som to radšej zahodiť.“

„Otvor to! Možno to bude zábavné.“

E. J. je vždy zvedavý na mamine fanúšikovské príhody.

„Dobre.“ Roztrhnem obálku.

Opatrne ju roztvorím špičkami nechtov nalakovaných načierno a nazriem dovnútra. Pri fanúšikoch človek nikdy nevie, stali sa aj čudnejšie veci. Ľudia mame posielajú všetličo. Lúbostné listy, vyhrážky, vlastné rukopisy, hračky, ko-

láčiky, pramene vlasov. Fľaštičku moču. To bolo nechutné. Jeden chlap jej poslal upravenú fotku, na ktorej sú spolu pokrytí jeho semenom.

„Hovor, čo je tam?“ nabáda ma E. J. netrpezlivo.

„Nejaké papiere. Asi uplakané listy.“

„Prečítaj ich.“

E. J. zbožňuje podobné hrôzy. Pred rokom promoval na mojej univerzite a pracuje na voľnej nohe ako odborník na informačné technológie. Je síce brilantný programátor a v dvadsiatich troch rokoch zarába online viac než priemerný dospelý človek, ale keď som ho spoznala pred pár rokmi, bol to vedátorský exot. Povedal mi, že opakoval ročník na strednej škole, lebo nechodil na vyučovanie a celý čas trávil doma pri počítači. Stále je to čudák, ale našiel si partiu podobne zmýšľajúcich ľudí. Občas práve také niečo ti zásadne zmení život.

Vytiahnem papiere z obálky a rozložím ich.

List je napísaný rukou a má tri hárky. Jeden z nich má okraj ako vytrhnutý zo zošita.

„No tak!“ nedá pokoj E. J.

„Počkaj! Preboha. Trpezlivosť je cnosť, zabudol si?“

Na prvej strane je len pár riadkov a pomaly ich nahlas prečítam:

Chceš vedieť tajomstvo?

S láskou mama

TRI

„Čo to má znamenať?“ vyprsknem. Nahnevane otočím list a naskočia mi zimomriavky.

Na papieri sú známe mená, v ľavom hornom rohu dátum pred dvadsiatich dvoch rokov. Miesto: Old Bow v Nebraske.

Ak to má byť niečí chorý žart, je dobre premyslený, pretože to miesto poznám. Moji rodičia tam študovali na vysokej škole pred viac než dvadsiatimi rokmi.

„Jedoška, si tam?“ spýta sa E. J.

„Zavolám ti neskôr.“

„Deje sa niečo?“

„Nie. Zavolám.“

„Budem čakať.“

Nasledujúcich päť minút sa ani nepohnem. Prečítam tri hárky z obálky a zovrie mi žalúdok. Prečítam ich znovu a otočím listy, či som niečo neprehliadla.

O minulosti svojich rodičov veľa netuším, ale viem, odkiaľ pochádzajú. Príbeh na tých stránkach pôsobí osobne, dôverne. Mama mi nikdy nechcela rozprávať o minulosti. Prečo by mala teraz?

„Je to komplikované,“ hovorievala.

Podľa jej románov by som skôr povedala, že jej minulosť bola nahovno. Kritici jej predstavivosť nazývali

brilantnou. Ja ju považujem skôr za šialenú a korene má očividne v dávnych časoch. Ktorý rodič by svojmu dieťaťu rozprával o vlastnej pokašlanej minulosti?

Podvedome mám chuť listy pridať do obrovskej zbierky podobných kuriozít, ktoré mama dostávala počas dvasiatich rokov spisovateľskej kariéry. Doma v kancelárii má starú gotickú truhlicu veľkú ako hrobka, určenú výhradne na poštu od fanúšikov.

Som však zvedavá. Čo ak sú tie listy naozaj od mamy?

Jestvuje spôsob, ako overiť ich pravosť.

Naštartujem auto a vyrazím k rodičovskému domu.

Náš dom je hodinu cesty od mesta. Trvala som na tom, že nechcem zostať doma počas bakalárskeho štúdia, keďže mama mi nedovolila ísť na vysokú školu mimo štátu. Vydobyla som si teda aspoň trochu slobody odsťahovaním do mesta.

Rodičov navštevujem často, každý druhý víkend. Po maminej smrti som zostala doma. Samozrejme, bol to babkin nápad, vraj aby sme sa zblížili v žiali. Sú to jej slová. Aj keď som si relatívne istá, že nikto z nás naozaj nesmúti.

O hodinu odbočím na súkromnú cestu vedúcu k rodičovskému sídlu. Je to dom s rozlohou šesťstopäťdesiat štvorcových metrov na dvoch hektároch, s hostovským domom, bazénom a prírodným jazierkom vedľa väčšieho jazera obklopeného lesmi.

Bezpečnostný pracovník najatý agentúrou pre styk s verejnosťou mi kývne na pozdrav. Mala som však čakať, že to nebude všetko, lebo asi o šesťdesiat metrov ďalej vybehnú z lesa muži s fotoaparátmi a fotia ma, ako kráčam k hlavnému vchodu.

„Mackenzie, myslíte si, že smrť vašej matky bola nehoda?“

„Mackenzie, dokončíte jej posledný román?“

„Slečna Casperová!“

„Toto je súkromný pozemok!“ zvrísknem na nich cez sklo, no oni to vedia. Je im to fuk. Aspoň si ma netrúfnu nasledovať, keď sa pomaly otvorí kovová brána a vojdem autom dnu.

O minútu vstúpim do domu.

Do tváre mi udrie omamná sladká vôňa – stovky kvetov, ktoré poslali priatelia, kolegovia a fanúšikovia. Dom je plný personálu zásobovacej firmy, ktorá pripravuje večernú recepciu.

S obálkou v ruke zamierim rovno do maminej pracovne.

Pracovňa je zamknutá. Kľúč mala iba mama, teda aspoň si to myslela. Smeli sme tam vstúpiť len vtedy, keď bola doma. Ja však viem, kde otec skrýva náhradný kľúč. Pred pár mesiacmi som ho prichytila, ako sa tam vkráda. Mama o tom netušila, čo tiež vypovedá o ich narušenom vzťahu.

Práve teraz sa tam však potrebujem dostať.

Zamierim k malej indiánskej maske pri hostovskej kúpeľni a strčím ruku do jej hustých falošných vlasov. V mäkkom gumovom podklade lebky je kľúč.

„Bingo,“ zamrmlm s úľavou. Otec ho tam stále necháva.

Rýchlo prebehnem na koniec chodby, odomknem maminu pracovňu a zamknem za sebou.

Nikdy som tu nebola sama, vždy iba s ňou. Toto miesto ma zaujímalo iba preto, že ho vždy zamykala. Hovorievala, že je to jej písací azyl. Už nie je.

Čakám, že ma práve tu prepadne žiaľ, potichu sa prikradne, ale nič sa nedeje. Ani slza. Nijaký skutočný smútok. Len trpkosť.

S mamou sme si nikdy neboli blízke. Dozvedela som sa, že mi zriadila malý fond, ktorý mi pokryje celé štúdium.

Tým sa to však končí. Nič navyše. Nijaké dedičstvo. Všetko ide otcovi. Rada by som bola pokrytecká a tvrdila, že rodičov nemilujeme pre peniaze, ale mama zarobila milióny a nenechala mi ani cent. Okrem fondu na vysokú školu. Keby som povedala, že ma to nerozčuľuje alebo aspoň neirituje, klamala by som. Takže áno, nebola som mamina fanúšička. Chcela mi tým dať lekciu? Kašlem na to. Postarám sa o seba aj sama.

Momentálne ma zaujíma účel anonymného listu. Možno lekcia ešte len príde. Ak sa z tohto malého žartu vyklúje naozaj rozlúčkový list od mamy, neskôr si spravím hlbší výskum.

Na overenie jeho pravosti mi stačí malý rámik na obrovskom mahagónovom stole. Chvilka napätia, prosím. Rámik je totiž pripomienkou maminho úspechu. Typické potľapkanie po vlastnom pleci. Za sklom je prvá strana pôvodného rukopisu knihy *Lži, lži a pomsta*. Bol to jej prvý román a medzinárodný bestseller, ktorý sa predal v miliónoch výtlačkov a preslávil meno E. V. Rengeová.

Spomínaná prvá strana by dnes možno mala hodnotu tisícok dolárov. Je napísaná ručne na starej stránke z deníka, ktorý si mama viedla ako tínedžerka. Áno, má takmer tridsať rokov. Mama začala písať svoj bestseller v šestnástich. Geniálne, však?

Vzácný kúsok spomienky však teraz potrebujem, aby som ho porovnala s listami od anonymného fanúšika.

Sadnem si rovno na stôl, hoci mama by ma za to zabila, položím naň zarámovanú stranu, vyrovnam listy z obálky a pustím sa do skúmania.

Samozrejme, nie som grafologička ani forenzná expertka, ale skloním sa nad obe vzorky a dôkladne si prezriem každé písmeno. I sa vlní navrchu. B v otcovom mene Ben

sa zakrivuje naspodku. Čiarky, úvodzovky, jedno slovo v liste podčiarknuté dvakrát a rovnaké podčiarknutie je aj na zarámovanej strane pod názvom *Prológ*.

Po piatich minútach ma z predklonu bolí krk, oči ma štipu od sústredeného pozerania a v žalúdku sa mi usádza nepríjemný pocit. Písmo na oboch stranách je identické.

„Hm,“ zamyslím sa nahlas.

Napriek tomu to neznamená, že list naozaj napísala mama.

Zvedavosť vo mne však vzbudzuje niečo iné.

Posledná veta na konci:

Toto tajomstvo je teraz Tvoje.

PRVÝ LIST

V mladosti sa žena nezamiluje do milých chalanov, ale do nesprávnych.

Prvá láska býva niekedy toxická. A občas sa pri nej rozhodnete ostať.

Stalo sa mi to s Benom Casperom.

Prečo som sa doňho vôbec zaľúbila? Ach, to je otázka. Naša prítomnosť je často kolážou krokov z minulosti. Svoju minulosť by som nenazvala chybou. Skôr odporným reťazcom udalostí. K tomu sa však dostanem neskôr.

Dôležitejšie je, že všetci z mojej minulosti boli len príjemcami. Ben mal dar. Ľudia si pri ňom pripadali výnimoční. Bol to prvý chalan, ktorý mi venoval pozornosť spôsobom, z ktorého dievča ide do kolien.

A tak som sa rozplývala.

Bola som v poslednom ročníku štúdia kreatívneho písania a žila som v malom univerzitnom mestečku Old Bow v Nebraske. Mesto sa tiahlo pozdĺž hlavnej ulice viac než tri kilometre a obklopovali ho bujné lesy. Pôsobilo odľahlo. Vyhovovalo mi to. Myslela som si, že tu ma minulosť ne-doženie.

Bena som prvý raz videla v kaviarni v kampuse. Stála som pri automate a on sa mi pozrel priamo do očí.

„Pekný rúž,“ povedal s prikývnutím. „Červený ako jahoda.“